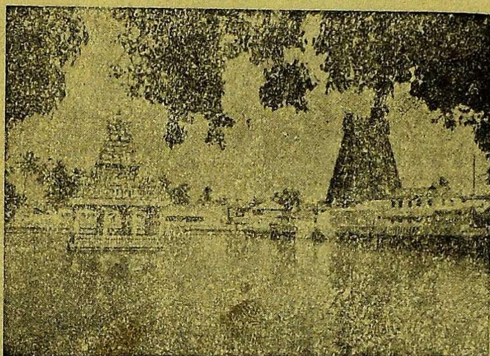
பெண்மையின் மேன்மை

அல்லது

சுசீந்திரம்

ஸ்தல வரலாறு

ஆசிரியர்

K. T. தம்பி

நடுத்தெரு :: சுசீந்திரம்

Price Ps. 60 [உரிமை ஆசிரியருக்கே] விலை பை 60

கற்பின் பெருமை

பகுதி I

கானகமும் கற்புக்கரசியும்

பல்லோராலும் வியந்து பாராட்டும் சுசீந்தை மாநகரம ஒரு காலத்தில் பெரும் காடாகவே இருந்தது. காடு என்று சொன்ன அளவில் சாதாரண ஒரு சிறு காடென்று நினைத்துவிடலாகாது. துஷ்ட மிருகங்களின் ஆரவாரத்தாலும், வண்டுகளின ரீங்கார ஒலியாலும், கதிரவன் கதிரைத் தடுத்து நிறுத்தும் வளம் பெற்று ஓங்கிய வனமரங்களாலும் காண்போர் மனதை அச்சமுறச் செய்யும் வனப்புடையதாயிருந்தது.

எனினும், மங்கள வாத்தியமும் முழங்குவது போல் மரங்களிலிருந்து புட்கள சலசல சப்தத்துடன கூறுவதும், வனதேவதையின் மந்தகாசத்தைப் போல ஒவ்வொரு மரத்தின் உச்சியிலும பலவகை மலர்கள் ஒரே சமயத்தில மலர்ந்திருப்பதும், அம்மலர்கள் உதிர்ந்து மிருதுவான மெத்தை விரித்திருப்பதுமான ஓர் அழகிய இடம் இவ் வடவியில் இலங்கியது.

இங்கே பொற்கிரணங்களாகிய ரதத்திலேறி நீல நிற ஆகாய மார்க்கமாய், நமஸ்கரிக்க வருகின்றதோ வெனத் தோன்றுமாறு மெதுவாய்ப் பூமியில வந்து இறங்குகின்ற உஷாதேவியின் தன்மையை நினைக்கும பொழுது, யாரோ ஒரு பெரியார் இக்கானகத்தில வீற்றிருக்கிருரென்று கூருமலே விளங்கும்.

இப்பெரியார் யார் என்று ஆராய்வோமானல் கற்புக்கரசியாகிய அனுசூயா என்னும பதிநியோடு

அன்புடன் அமர்ந்திருந்த அத்திரி முனிவரேயாவர். இப் பெரும அடவியில் "சத்தியமே ஜெயம" என்றும, "அன்பே சிவம்" என்றும், "கணவனே கடவுள" என றும தியானித்துக்கொண்டிருக்கிற இவாகளேயன்றி வேறு மானிடர் யாரையும காணபதரிது.

இவ்விருவர்களும், அதிகாலையில் துயில்விட்டெழுந்து ஆகாய கங்கையை தியானித்து அஃதில ஸ்நானம செய்து தங்கள தங்கள் நித்திய கர்மானுஷ்டங்களை செவ்வனே முடித்து கடவுள் தியானம செயது வந்தாாகள். ஆனால அனுசூயா தேவியோ, மணணால குடம திரட்டி ஆகாயகங்கையை அஃதில கொணாந்து தன கணவனை பூஜிப்பதிலும் பணிவிடை செய்வதிலும தன மனதைச் செலுத்தியவண்ணமாகவே இருந்தாள. இந்த ஆசிரமம என ற பெயரோடு ஓர் ஊர் இதன் மேற்றிசையில இபபோதும இருக்கிறது.

முனிவர் யாகமும் மும்மூர்த்திகள் தோற்றமும்

இங்ஙனம், இவர்கள் அவ்வடவியில் இன்புற்றிருக்க, மாதம் மும்மாரி பொழிகின்ற மழையானது யாது காரணத்தாலோ பெய்யாமலிருந்தது. இஃது கண்ட முனிவர் ஆருத்துயரம கொண்டு இதன் காரணம் யாதென்று அறிய உன்னி ஓர் யாகம செய்வதற்கு உட்கொணடாா.

பிரம்மதேவனை நினைத்து யாகம் புரிய பிரம்மன் பிரத்தியக்ஷமானார். முனிவர் அவ்விடம் மழை பெய்யாத காரணம் கேட்க, அவர் நமக்கு தெரியாதென்று கூறி மறைந்தார். பின்னர் வைகுண்டபதியைத் தியானிகக வும், அவரும் தோன்றி அவ்வாறே கூறி மறைந்தார். இஃது கண்டு இளகிய மனதுடன் முனிவர் தம எண்ணம் ஈடேறவும் மும்மூர்த்திகளையும் ஒருங்கே தியானித்

தார். தியானத்தின் பயனுக மூவர்களும் முனிவா முன்னே தோன்றினர்.

இவ்வாறு தன் எதிரில் தோன்றிய மும்மூர்த்திகளை அத்திரியானவர் அடிபணிந்து, தேவரீாகளே! மாதம் மும்மாரி பொழிகின்ற மழை யாது காரணம பற்றியோ பெய்யாமலிருக்கிறது. இதன காரணம யாதென்று கூறி அடியேனது அகத்துயரை அகற்றுவீர் என்று வேண்டினுர்.

இக்கூற்றை செவியுற்றதும் தங்களுக்கு இஃது விஷயம தெரியாது; ஒருக்கால் கௌதமரின் சாபத்தால தேவேந்திரன வெகுண்டு இவ்வாறு செய்திருககலாம என்று கருதுகிறோம். அதறகு நீவீா இமயமலையில சென்று இந்திரனை வரவழைத்து உம துயா ஒழித்து உய்வீா எனப்பகா்ந்து அவ்விடம் விட்டு மூாததிகள மூவரும அகன்றனர்.

தெய்வ யாகமும் தேவேந்திரன் தோற்றமும்

முனிவா் கருத்தை அறிந்த தேவியானவள் கணவனை அடிபணிந்து, மன்னர் பிரானே! என்னைக் கருதி தங்கள உளளத்தை வீணுக்கவேண்டாம். யாகம நிறைவேறி வரும வரையில தங்களது கிருபையால தயங்காது வாழ்வேன் என்று கூறி தன்னிடமிருந்த கங்கா தீா்த்தததால கணவன் திருவடிகளை சுத்தி செய்து அப்பாதுகை நீரை குடத்தில ஏந்தினள.

இஃதைக் கண்ணுறற முனிவா் ஆச்சரியங் கொண்டு 'பெணணே நீ செய்த இத்தொழிலின நன்மை யாதெனறு' வினவ தேவியானவள, இத்தீா்த்தம என்னிடம இருக்குமாயின் தாங்கள என் அருகாமையில அமா்ந்திருக்கும்போதுள்ள தைரியம் எனக்கேகுமென மறுமொழி பகா்ந்தாள.

மனைவியின் மாசற்ற மனக்கருத்தை அறிந்த முனிவர் அவளிடம் விடைபெற்று அகமலர்ச்சியுடன் இமயமலைக்குச சென்றார்.

மலையை அடைந்ததும் தேவர்களையும, முனிவர்களையும் எண்ணி ஓர் தெய்வ யாகம் செய்தார. யாக குணடத்திலிருநது அக்கினி தேவனானவன் தோன்றி மேலுலகமும் கீழுலகமும் ஒன்றுபோல ஓங்கி ஜ்வலிகக, ஆமை ஆசனத்தில அமாந்து அத்திரி முனிவர் ஆதி மந்திரத்தை உச்சரித்தார்.

மந்திரத்தின் அரும் பெரும் மகிமையாலோ, அத்தி, இத்தி, ஆல், அரசு, புங்கு, புளி, பூலாத்தி என்ற சபத மரங்களின ஸானித்தியததாலோ, தேவர்களும், ரிஷிபுங்கவர்களும் அவ்விடம் வந்து அணுகினர். இவாக ளில மும்மூர்த்திகளும, தேவேந்தரனும தோன்றாதிருக்க முனிவர் அவர்களையும தியானித்து தனது கர்மத்தை நடத்தினார். தேவபதி தனக்கு நோந்த சாபத்தால வெளி வர வெட்கம கொணடானெனினும், அத்திரியின் அரும முயற்சியால் அவா முன் சென்றனர். ஆனால மும் மூர்த்திகள் வராததையிட்டு, முனிவர் செய்கையினால சோர்வு அடைந்திலர்.

பாத தீர்த்தத்தின் பெருமையும் பார்த்தோர் வியப்பும்

யாகத்தின் தீவிரத்தால் மும்மூர்த்திகளும் யாக சாலைக்குப் போக விரும்பாது யாகத்தை அளிகக எண ணங்கொணடார்கள. இவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற் றும்பொருட்டு திரிலோக சஞ்சாரியான நாரத முனியை மனத்திடை நாடினர். நாடவே, முனிவரும அவ்விடம வந்துற்றார்.

நாரதர் அவர்களைப் பணிந்து, தன்னை விரும்பி அழைத்த காரணம் யாதென வினவினர். அப்போது சிவபெருமான் நாரதரைப் பார்த்து "ஓ நாரதமுனியே! ஞாரண்ய வாசியும், தற்போது இம் மலைச்சாரலில யாகம செய்பவருமாகிய அத்திரி முனியை அங்கிருந்து அகற்றவேண்டும்" என்று கூற, நாரதரும அதற் கிசைந்து "தேவரீர்களே! இல்லறத்தில் அவா வாழினும பற்றற்ற துறவியே ஆவா. ஆயினும உங்கள கிருபை யால என வேலையைப் பணிந்து பார்க்கிறேன்" எனப் பகர்ந்து மறைந்தார்.

இவ்வாறு கூறி நாரதர் ஞாரண்யத்தில் வந்து சில முனிவாகளோடு அனுசூயா தேவியின் ஆச்சிரமம அணுகினர்.

பெரியோர்களது வருகையைக் கண்ட தேவி யானவள் வேண்டிய உபசாரங்கள செய்து, விரும்பி வந்ததின விபரம் யாதென வினவினள. அம்மாளின அமுதம போன்ற மொழிகளைக கேட்டதும் முனிவாகள மழையில்லாத காரணததால விளைவு குன்றி பசிப்பிணி யால வருந்துகினறேம. எப்படியும கணகூர்ந்து காப் பாற்ற வேண்டுகினறேம் என்றாகள. இரககத்தையும் இன்னலையும கொடுக்கின்ற இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட தேவியானவள, எந்த விதமான தர்மத்துக்கு இச்சை கொண்டிருக்கிறீர்கள என்றாள்.

மனித சஞ்சாரமற்ற இப்பெரும் அடவியில மரு வியும், எந்தவிதமான தாமம வேண்டும எனகிறுளே என வந்தோர் ஐயமுற்றாகள. பின அதனைச் சோதிக்க எண்ணி நாரதா ஏவலால ஒவ்வொருவரும ஒவ்வொரு தர்மத்துக்கு ஆசை கொண்டார்கள்.

"கணவனே கடவுள்" என்று தியானித்துக் கொண்டிருககும் அவ்வம்மையானவள, கணவனின பாததீர்த்த பாராசக்தியால அவர்களின் எண்ணங்களை நிறைவேற்றினள். தீர்த்த மகிமையால் மண பல வடிவ

மாக மாறிய அற்புதத்தை அண்டையிலிருந்து கண்ணுற்ற நாரதர் கீழ்த்திசையை நாடிச் சென்றார். மூன்று மைல் சென்றதும் மருங்கூர் என்னும் ஊர் வந்தார். அங்கு கடலை உருவாய் தென்பட்ட இரும்புத்துண்டுகளை எடுத்து இம்பர் உலகம் எய்தினர்.

மும்மூர்த்திகளது தேவிமாரின் முகவாட்டமும் அனுசூயையின் அதிரற்ற வல்லமையும்

இம்பர் உலகம் எய்தின நாரதர், மும்மூர்த்திகள் இல்லாத தருணம் பார்த்து, அம்மையே! உலகத்தில் பெரியோர் என்று போற்றும் பெருமை வாய்ந்தவர்களே! எனக்கோர் உதவி புரியுங்கள் என வேண்ட, அவர்கள் மனமிசைந்து தங்களால் இயன்ற உதவி புரிகிறோமென மொழிந்தார்கள். இதைக் கேட்ட நாரதர் தான் கொணர்ந்த இரும்புக் கடலையைப் பொரித்துத் தரவேண்டுமென இரங்கினர்.

தேவிமார்கள் கடலையை வாங்கிப் பார்த்து "இஃதென்ன இரும்பைப் பொரிப்பது எங்ஙனம்? இஃது எங்களால் இயலாது. உமக்கென்ன பித்து பிடித்ததா?" என்று மறுத்துவிட்டனர்.

இஃதைக்கேட்ட இருடி 'இவ்விரும்புக்கடலையை நாம் பொரித்துக்கொண்டு வருகிறோம்; இதைத் தின்று பார்த்து என்னை மதியுங்கள்' என்று கூறி பூலோகத்தில் வாழும் அனுசூயா தேவியிடம் வந்து அணுகினர்.

பயபக்தியுடன் பன்னசாலையில் வந்த நாரதரை தேவியானவள் பார்த்து "யாது காரணத்தால் இவ்விடம் வந்தீர்?" என்று கேட்க, நாரதர் தன் மனக் கருத்தை வெளியிட்டார்.

நமக்கோர் பிழைத்த காலமாயிருக்கிறது, வருவதெலலாம் சோதனையாகவே இருக்கிறது. வருவது வந்துதானே தீரும் என்று தனது கற்பின் வலலமையால இரும்புக கடலையை வாங்கி கணவனைத் தியானித்து பாததீர்த்தத்தின் சக்தியால் பொரித்துக் கொடுத்தாள்.

கடலையை வாங்கினதும் அடங்கா மகிழ்ச்சியுடன் நாரதர் அம்மையாரிடம் வந்து 'பித்துப்பிடித்தவன பொரித்துக்கொண்டு வந்திருககும கடலையைத் தின்று பெரியவர் என்ற அகந்தையை விடுங்கள்' என்று கூறிய நாரதரைப் பாாத்து தேவிமாாகள 'இஃது என்ன விந்தையாக இருககிறது! யார் இதை பொரித்து தந்தனள? இருமபைப் பொரிககவும இவ்வுலகில உடல எடுத்தாா உளரோ?' என அவாவுடன கேட்டனா.

இதற்கு நாரதர் 'அம்மையே! இரும்பை மட்டுமலல எந்தப் பொருளையும எவ்விதத் தனமையிலாக்கவும வலலமை வாய்ந்த ஓர் தேவி அத்திரி முனிவரின் அரும தவத்தால அனுசூயா எனனும பெயரோடு அவனியில கறபுக்களஞ்சியமென விளங்குகின்றுள. அமமாது இருக்குமளவும உங்களுக்கு ஓா விதமான பெருமையும சிறப்பும் கிடையாது; இஃது திணணம் என்று நாரதர் கூறியதைக் கேட்ட தேவிமார்கள, கடவுளது பத்தினிமாாகளாக விளங்கும் நமக்கு இக்குறை நோந்ததோ என முகவாட்டமுற்றுர்கள.

தேவிமார்களின் பொருமையும் மும்மூர்த்திகளின் முயற்சியும்

இவர்கள் கடவுளின் பத்தினிகளாகக் காசினியிலுள்ளோர் கழறினும், பெண்பால் என்ற பெயர்க் கிணங்க அனுசூயாவிடம் பொருமை கொண்டார்கள்.

இங்ஙனம் தங்கள் நிலைக்குத் தகாத குணத்தைக் கொண்ட இம் மாதர்கள் அனுசூயையின் கற்பை அழிக்க வழியென்னவென நாரதரிடம் வேண்டினர். அதற்கு நாரதர், "அம்மா! அஃது உங்களால் இயலாது; உங்களது கணவரது அரும் முயற்சியால் ஒருவாறு கைகூடுமென எண்ணுகிறேன். அதனால் நீங்கள் உங்கள் கணவரிடம் 'அத்திரிமுனியின் மனைவியாயிருக்க நாங்கள் கருதுகிறோம்' ஏனெனில் கற்பு வாய்ந்த அவரது மனைவி இருக்குமளவும் உங்கள் பத்தினியாக அமைந்த எங்களுக்குப் பயனில்லை. ஆகையால் அவளது கற்பை அளித்தாலன்றி நாங்கள் உயிர் தரித்திரோம் என உணர்த்தினால் அவர்கள் உங்கள் எண்ணத்தை ஒருவாறு முடிக்கக்கூடும்' என்று மொழிந்து அங்கிருந்து அகன்றார்.

நாரதர் சென்றதும், தங்கள் கணவர் எப்போது வருவார் என தயங்கிக்கொண்டிருக்கும் தருவாயில் தம் தம் நாயகர்கள் முன்னே தோன்றினர்கள். ஒவ்வொருவரும் தமக்கு ஏற்பட்ட இன்னலை இயம்ப, மூவரும் அவர்களது வருத்தத்தை தீர்ப்போமென வாக்குறுதி செய்து அங்கிருந்து அனுசூயா அமரும் ஆரணியம் அடைந்தனர்.

மங்கை வார்த்தை கேட்டு மனமிளகி முயல்வோர் மந்த புத்திகளாம் என்பதை நினையாது, கடவுள் தன்மை வாய்ந்த இவர்களது நிலை "வரும் விதி இராத் தங்காது" என்னும் முதுமொழிக்கிணங்கியே இருந்தது. அந்தோ! மும்மூர்த்திகளே இங்ஙனம் மோகங் கொள்வாராயின் மானிடப் பிறவி வாய்ந்த நம்மவர்களின் நிலையை எடுத்து இயம்பவும் கூடுமோ.

கற்பின் பெருமையும் கிழவர்களது குழவிப்பருவமும்!

மூவரும் முதுகிழவரைப் போல் வேடம் பூண்டு அனுசூயா தேவியிடம சென்றனர். தன்னகத்தே வரும் யாவருக்கும் தடையின்றி உபசரிக்கும் உத்தமியாகிய தேவியானவள் இவர்களைக் கண்டதும் அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடை செய்தனள். உடனே அவர்கள பசியின் கொடுமையால் இப்பகுதியிடம் புகுந்தோ மெனப் புகல, உடனபட்ட உளளத்துடையவளாய் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு கூறினள.

மூவரும் அருகாமையிலுள்ள பிரஞ்ஞாத தீர்த் தத்தில் வந்து ஸ்நானம் செய்து அனுஷ்டானங்களை முடித்து ஆச்சிரமம் சென்றனர். இத்தருணம தேவி யானவள் கணவனது பாததீர்த்த பாராசக்தியால் அறு சுவை உண்டிகளை அமுதம் போன்று படைத்தாள. அவர்கள் வந்ததும் ஆசனம் இட்டு அமரச்செய்து இலையிட்டு இலவணம் பருமாறி சாதம கொணரச் சித்தமானள்.

களங்க மனத்தினராய் கிழவர் மூவரும் திடுக் கிட்டார்போல எழுந்துவிட்டார்கள. இஃது கண்டதும் என்ன மோசம செய்தோமெனக் கவலையுடன் தேவி யானவள யாது நேர்ந்ததென்று அவர்களிடம் அடி பணிந்து அழுது கேட்டனள. அதற்கு அவர்கள மழை யிலலா காரணததால மண்டலம் ஒன்று உணவில்லா மல வருந்திய நாங்கள் உண்ணவேண்டுமானல ஒரு நோன்பு உண்டு. அந்நோன்பு முடிந்தாலன்றி உணவு ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாதென பதில கூறினர்.

எவ்விதமாகிய நோன்பானுலும் இவ்விடம் அனுஷடித்து பசிப்பிணியை தீர்த்துப்போவதே பாரப் பனராகிய உங்கள் கடமையென, மாசற்ற மன முடைய மங்கையின் கூற்றை, கற்புக்கரசியெனக் கன விலும நினையாத இவர்கள், பிறக்கும்போது எக கோலத்துடன் எழுந்தனையோ அத்தன்மையில அன னம் பரிமாறினுல அருந்துவோமென வருந்துயரை எண்ணுது உயரிய பெணபாலிடம் மொழிநதனர்.

இஃதைச் செவியுற்றதும் என்ன மாயமோ நமக் கோர் துன்ப காலமென தளர்ந்த மனதுடன் தாழ்ந்த முகத்தினராய் திகைத்தனள். சற்று நேரம் பொறுத்த தும், திகைத்தால பயன் யாது? கணவனே கடவுள என்றும், கற்பே நன்னெறியென்றும் நினைத்து நாள போககும் யான் எனது கற்பின் பெருமையால அவா கள கூற்றுக்கிணங்க அவர்களது ஆசையை முடிப் பேன்; அவ்வாறு செய்யாவிடில பெண்ணுருக்கொண்ட யான் கற்பணி பூண்டதினுல காசினியில யாது பயன்? மனமே உன கணவனின் பாததீர்த்தமானது உன் அருகாமையில் இருக்கும்போது உனக்கு எங்ஙனம துயர் நேரிடும் என்று மனவுறுதிப்பட்டு பாததீர்த் தத்தைக் கையில எடுத்து கணவனை தியானித்து குழந்தையாக மாறககடவதென கிழவர்களின் தலை மேல தெளித்தனள.

என்ன அதிசயம்! பெண்களின் கற்புக்கு இத் தனை பெருமையுண்டா! கற்பில்லா பெணகளே! இக கருத்தை நினையுங்கள் என்று தோன்றுமாறு ஆக்கல, அழித்தல், பேணுதல் என முத்தொழிலையும புரியும மும்மூர்த்திகளும கற்புக்களஞ்சியமான இப் பெண மணியால பாலமணம் மாருக் குழவியானுர்கள் என்று கூறவேண்டியதாயிற்று.

குழவிப்பருவம் வாய்ந்த இவர்களைத் தேவி யானவள் அவர்கள எண்ணப்படியே பால் ஊட்டி பசிப் பிணியாற்றி தனது கற்பை காசினியில நிலைநாட்டி னுள. அந்தோ! கறபின் பெருமையே பெருமை.

அத்திரியின் வருகையும் அனுசூயையின் அறவொழுக்கமும்

குழந்தைகளால் அடையும் குதூகலம் உணர்ந் திராத அவ்வம்மையார் இக்குழந்தைகளை ஈன்றெடுத்த மாதாவைப் போல இனிது காப்பாற்றினுள. சற்று நேரத்தில் குழந்தைகள கண் துஞ்சவும, களிப்புடன துயிலச்செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் கண வனைத் தியானித்து மூன்று தொட்டில்கள வரவழைத்து குழந்தைகளை அதில அமாத்தினள.

கற்புடைய மாதர்களுக்கு எதுதான் கை கூடாது! கணணகி என்ற கற்புக் கடவுள் மதுரை மாநகரை சொல்லளவிய நீருக்கவிலலையா! நிற்க,

தொட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தைகளைக் கண்டு ஆனந்தக் கடலில ஆழ்ந்து அருமபொருள வாய்த்த மொழிகளால் அம்மையானவள தாலாட்டினுள். இவ் வினிய குரலின் இனிமை கேட்டு, இஃது யார் ஒலி என்று அறிய நாரதர் தன் வீணகானத்தோடு அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் ஆசிரமத்துக்குள் யாரும் அறியாது உற்றுப் பார்க்கும்போது தொட்டில்களேயும், பக்கத்தில் அன்புடன் அமர்ந்து தாலாட்டும் அனுசூயையையும் கண்ணுற்று ஆச்சரியம் கொண்டு அத்திரி முனிவர் அமரும் யாகசாலேக்குச் சென்ருர்.

இதுகாறும் தன்னே நாடிவராது இன்று எய்திய நாரதரைப் பார்த்து முனிவர் வேண்டிய உபசாரம் செய்து ஆசனத்தில் அமர்த்தினர். அமர்ந்த நாரதர், அத்திரியே என அழைத்து 'உமது உபசாரம் யாவும் நன்ருயிருக்கிறது. இதன் பயனேயும் பெருமையையும் நன்கு அறிந்துகொண்டேன். உமது பத்தினியாகிய அனுசூயா தேவியானவள் தன் கணவன் தன்னே விட்டகலவது எந்நாளோ என்று ஏக்கமுற்றிருந்தாள். நீவீர் அவ்விடம் விட்டு அகலும் தருவாயில் தகும் நீதிகளேக் கூறி தமது எண்ணம் நிறைவேறியதென அகமகிழ்ந்தாள். மகிழ்ந்ததின் பயனுய் மூன்று மகவை ஈன்றெடுத்து அக்குழந்தையை அழகிய தொட்டில்களில் அமர்த்தி தாலாட்டுகிருள். மூன்று விதமான குழந்தைகள் தொட்டிலில் அயர்ந்து நித்திரை செய்வதைக் கன்டு வியப்புற்றேனென்று' கோபத்துடனும் வன்மையுடனும் கூறி அவ்விடம் விட்டுப் பிரிந்தார்.

இஃதைச் செவியுற்ற அத்திரி முனிவர் தனது தேவி பத்தினிக்கரசி என அறிந்திருந்தும் தான் மிகுந்த அறிவாளியாயிருந்தும் நாரதர் சொல்வன்மையால் யாகத்தை நிறுத்தி தனது உறவிடம் உற்ருர். அத்தோடு அவ்விடம் இருந்தவர்கள் அவரவர் இடம் புகுந்தனர்.

முனிவர்களே சொல்வன்மையால் மயங்குவாராயின் மற்றவரியல்பை செப்பவும் வேண்டுமோ? இவ்

வலேயில் ஈடுபடாதவர் சுருங்கக்கூறின் இல்லேயென்றே கூறலாம். தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்த அதிவீரராம பாண்டியா தாம் இயற்றிய நறுந்தொகை என்னும் நூலில் "பொய்யுடைய ஒருவன் சொல்வன்மையினுல் மெய் போலுமே மெய்போலுமே" என்று மொழிந்துள்ளார். இந்நீதி பற்றியே முனிவர் நாரதரின் சொலவன்மையினுல மெய் என்று நமபி மனம் தடுமாறினுர்.

முனிவர் ஆசிரமத்தின் அருகாமையில் வந்து, 'அடி ஆனுசூயா' என்று அழைக்கவும், அடி என்ற வார்த்தையைக கேட்டு அம்மையானவள அச்சம் கொண்டாளெனினும் ஆவைக்கண்ட கன்றைப்போல அகமகிழ்ந்து அடிபணிந்தாள. தமமுன் வணக்கத் துடன் கைகுவித்து நிற்கும் தேவியைப் பார்த்து, 'பெண்ணே நம ஆசிரமத்தில் அமர்ந்திருககும் தொட் டிலகளில தூங்கும குழந்தைகளின் வரலாற்றைக் கூருவிடில அகலியா தேவிக்கு நேர்ந்த ஆபத்து விளே யும' என வெகுணடாா.

தன் கணவன் இதுகாறும் கூருத 'அடி' என்ற அழைப்புக குறியையும அவரது மனப்பான்மையையும கண்ணுற்று தேவியானவள், யார் செய்த தீவினேயோ இவ்வாறு மூணடதென வருத்தம் கொணடாளாயினும், கணவனது கோபத்தை அகற்றுவது கற்புடைய மாதர்க்கு அழகென மதித்து குழந்தைகளின் வரலாற் றையும மற்ற செய்திகளேயும் இதமாகக் கூறி ஆருக கோபத்தை நீருக்கினுள.

தனது பத்தினியின் தன்மையையும் அறநெறி யையும் கேளவியுற்ற முனிவர், என்ன மோசம செய்தேன்! துறவியாயும் ஞானியாயும் இருந்து என்னு

பேதமையாய்விட்டேன். தணியத்தகுவது கோபமென அறிந்திருந்தும் யாது பயன்! "கண்ணுல காண்பதும பொய், காதால கேட்பதும பொய், தீர விசாரிப்பதே மெய்" என்ற தத்துவத்தை உணர்ந்திருந்தும என்ன தீவினைக்கு ஆளாகிவிட்டேன்! கேலிவார்த்தை கேட்ப தால வரும் பயன இதுவா! சொலலுக்கு இவ்வளவு வன்மையும் உண்டா என்று பலவாறு கவலை கொண டாராயினும், மனைவியின மன ஊக்கத்தையும மாண பமைந்த கற்பையும கண்டு மனம்தேறி முன்போலவே இன்புற்று வாழ்ந்தார்.

கணவரைக் காணுத் துயரமும் கண்டோர் கூற்றும்

நாரதர் தன் காரியம் கைகூடியதென அக மகிழ்ந்து தேவிமார்களிடம் சென்ருர். அவர்கள் தங்கள கணவா இதுகாறும் வராமையால அனுசூயையின் கற்பை அழித்திருக்கக்கூடுமென்று ஓர் பக்கம ஆனந் தமும், மற்ருேர் பக்கம் இன்னும நம் நாயகர் வரக காணவில்லையே! என்ன மோசம் நேர்ந்ததோவென ஆருத்துயரமும அடைந்தனர்.

இவர்களது நிலையை சற்று ஆராயுங்கால், உல கம் இன்ப துன்பங்கள் நிறைந்தது; அதனுல இனபம வந்ததென இறுமாப்புக் கொளளவோ, துன்பம வந்த தெனத் துயரடையவோ வேண்டாமென்று மண்ணுல கத்தாருககு புகட்டுகிருர்களோ எனத் தோன்றிடும.

இத்தருணம் நாரதர் வருகையைக் கண்டதும் தேவிமார்கள், எங்கள் கணவர்கள் இதுவரையும் வரக் காணேம்; ஆகையால் அனுசூயையின் கற்பு அழிந் திருக்குமென எண்ணுகிறேம்; திரிலோக சஞ்சாரியான உமக்கு தெரியாதிருக்குமோ? என்று கூற, நாரதர் 'நமக்கொன்றும் தெரியாது; ஆயினும் வீணை நாதத் தால வீற்றிருக்கும் இடத்தை ஒருவாறு பாம்பாட்டி போல பகாவேனென' விளம்பி அதன நாதத்தை முழக்கினர்.

இங்ஙனம் நாரதர் வீணையை முழக்கிக்கொண்டு 'அம்மா! அவாகள இருக்கும இடம அறிந்தேன்' எனக கூற, தேவிமார்கள 'முனிவரே! அவாகள எங்கே, என்ன வேலையில அமாந்திருககின்றனர்? எப்போது வருவார்? என மிக ஆத்திரத்துடன கேட்டனா. அதற்கு நாரதா பினவருமாறு கூறுகிறர்: 'தேவிமார் களே, உங்கள கணவாகள ஒரேயிடத்தில் உங்கள மாமியும் மாமனும் இருக்கிறர்கள; அது ஞானகான வனத்திலே' எனரா.

இதைக் கேட்டு அவர்கள், நீர் கூறியது சரியாக இருக்கலாம; ஆனல எங்களுக்கு மாமன் மாமியார் கிடையாதே; அவ்விதம் ஒருக்கால இருப்பினும் மூன்று மாமன்மார்கள் வேண்டும. அதனல உம்முடைய கூற் றில சில ஐயமும் எங்கள் மனதில தென்பட்டிருக் கிறது என எடுத்தியமபினர்.

உங்களுககு ஏற்பட்ட ஐயத்தை யான் கூறிய இடத்தில் சென்று பார்த்து மெய்யோ பொய்யோ வெனத் திடப்படுத்துங்கள என்று நாரதர் வீணையை முழக்கிக்கொண்டு பின்னும் கூறுகிறர்: 'அம்மா! இன் னும சொல்லுகிறேன்கவனியுங்கள், ஓர் மரத்திலிருந்து

பிரிந்து சென்ற மூன்று கிளைகளில் தொங்கவிட்டிருக்கும் தொட்டிலகளில உங்கள் கணவர்கள் குழந்தைவடிவமாக நித்திரை செய்கிருர்கள் என்று கணகாட்சியை காணுதவர்போல கழறினுர்.

இங்ஙனம் கண்டதுபோல் கூறும் நாரதரைப் பார்த்து தேவிமார்கள், அவர்களை வருவிப்பது எங்ஙனம்? முன்சொலலிய உபாயத்தைப் போல உயிர் பிழைக்க ஒன்று உணர்த்தவேண்டுமென்று மிகுந்த துயரத்துடன் கூறினுர்கள்.

அதற்கு நாரதர், 'அம்மா! நீங்கள் மாறுவேடம் பூண்டு பூலோகத்தில் இருக்கும் ஞானகான வனத்திலேகி அங்கு அமர்ந்திருககும் அனுசூயா தேவியை அடிபணியுங்கள. பின் பார்வதி, லக்ஷிமி, சரஸ்வதி என்ற உங்கள பெயா பெருமையை அகற்றி அந்த அம்மையாரிடம் மாங்கலய தர்மம் கேளுங்கள. அந்த அம்மாள உங்கள கணவரைத் தந்து கவலையைத் தீர்ப்பாள். தராவிடில் நான் அங்குற்று உங்களை மகிழ்விக்கிறேன்' எனக் கூறி மறைந்தார்.

மறைந்ததும் தேவர்களிடத்திலும் முனிவர்களிடத்திலும் சென்று நடந்த செய்திகளைக் கூறி நம தாய்மார்கள் ஞாஞரண்யம் செலவதைக் கவனியுங்கள என்று கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

தேவிமார்களோ, நாரதர் கூற்றுக்கிணங்க ஞாஞரண்யம் போகும்போது வரும் மத்தியில் தேவர்களும, முனிபுங்கவர்களும் கண்டு அம்மா! தேவிமார்களே!

இதுவும் ஓர் செயலோ? இருக்கட்டும். இனி நீங்கள் உங்கள அகந்தையைத் தவிர்த்து எண்ணிய எண்ணத்தை முடித்து வாருங்கள் என்று வினயமாகக் கூறி அனுப்பினர்கள்.

கற்பரசியைக் காண்பதும் கற்பழிவதும்

முத்தொழிலையும் முடிவுபெறச் செய்ய வன்மை பொருந்திய மும்மூர்த்தியின் பத்தினிமார்களும், இதுவும ஓர் காலககொடுமையே என எண்ணி, தங்கள தங்கள உருவை மாற்றிக்கொண்டு அனுசூயா தேவி இருக்கும ஆச்சிரமம வந்தனர். முன்போலவே ஸ்திரி பத்தினியோ அவர்களை உபசரித்து 'யாது காரணம பறறி இங்கு வந்தீர்? உங்கள கணவர் எங்கே? எனப் பகர, வந்தவர்கள பயபக்தியுடன், மாங்கலயதர்மத்துக்காக இவ்வாசிரமம் புகுந்தோமெனக் கூறினா. இதைக கேட்டதும தேவியானவள அடங்கா மகிழ்ச்சியோடு 'துஷ்ட விலங்குகளாலும், கொடிய விஷ ஜந்துக்களாலும நிறைந்த இவ்வடவியில் என்னையும என நாயகனையுமின்றி வேறு யாரையும காண்பதரிது, அதிலும இஃது ஓர் ஆசிரமம். இத்தன்மை வாய்ந்த இடத்தில புகுந்து நீங்கள உங்களைப் போன்ற பெணபாலாகிய எனனிடம இங்ஙனம உரைப்பது உரியதா? அவ்வாறு கேட்பினும என்னல் அஃது இயலுமா? நீங்களே நினைத்துக கூறுங்கள.

அம்மா கற்புக்கரசியே! உங்களிடம் எங்கள் கணவர்களாகிய மும்மூர்த்திகளும் இவ்விடம உள்ள தொட்டில்களில் நித்திரை செய்கிருர்களென்று நாரதர்

கூற இவண் வந்து இத் தர்மத்தை வினவினேம். எங்கள வேண்டுகோளுக்கிணங்க அவர்களைத் தந்து எங்கள் துயரை அகற்ருவிடில் அணடங்கள் அனைத தும் துன்பமடையுமென கூறினர்கள.

இவ்வார்த்தைக்கு தேவி உடன்பட்டு தொட்டில் களைக் காட்டி 'உங்கள் கணவரை எடுத்து உயிர் பிழையுங்கள' என உணர்த்தினள. யாவரும் ஆனந்தக கடலில மூழ்கி குழந்தைகளை எடுத்து தங்கள உறை விடம் போக எண்ணினர்.

இதைக் கண்ணுற்ற கற்பரசியானவள், இவர்க ளாலன்ருே நமககு இடுக்கண நேர்ந்தது. அதனுல அவர்களை இங்ஙனம விடுவது சரியன்று என்ற எண ணத்துடன், தங்கள கணவர்கள என்னிலையில என னிடம ஏகினர்களோ அன்னிலையில அவர்களை ஆகக வேண்டும; அல்லாவிடில் 'வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பதுபோல' ஆகிவிடுமோ என மனதில நினைத்து அககினி பகவானைத தியானித்தாள.

அவர் வந்ததும், இப்பெண்களிடம் இருக்கும குழந்தைகள சுய உருவத்துடன மின்னல போல அவாகட்கு காட்சி கொடுத்து முனபோல தொட்டிலிலு தூங்குமபடிச் செய்வாய் என்று அனுசூயா தேவியான வள கூற அவரும அப்படியே செய்தாா.

தங்கள் கைக்கொண்டு களிப்புற்ற குழந்தை கள் தங்கள் கணவரல்லாது இருந்தமையால இடி விழுந்தாற்போல பதறினர்கள. ஏனென்ருல, சிவனை லெக்ஷிமி தேவியும், பிரம்மனை பார்வதி தேவியும், விஷ் ணுவை ஸரஸ்வதி தேவியும் எடுத்ததாலுளள கறபழி வாலாகும். இதனுல கணவரல்லாரைக கணவனுகப

பாவித்துக் கண்டு களித்தோமே என வெட்கமும் ஐயமும பூண்டு கற்பழிந்தோமெனக் கலங்கினர். மேலும், பொருமையின் பயன் இதுவோ எனக் கருதினர்.

முனிவர் வருகையும் முயன்ற கருமம் முடித்தலும்

இதனிடையில் நாரதர் இவர்கள முன் தோன்றி நான் கூறியது மெய்தானு? நினைத்த காரியம் முடிந்ததா? என்று தமக்கொன்றும் தெரியாதவர்போல கூற அவர்கள தம்தம் தாபத்தைக் கூறி தளாவுற்ருர்கள்.

இதைக் கேட்டதும் நாரதர், கவலே வேண்டாம்; உங்களுககு நேர்ந்த குறையை நீககும பொருட்டு ஓர் சாந்தி செய்யவேணடுமென்று அவர்களே பிரஞ்ஞாத தீர்த்தக கரைககு அழைத்து வந்து அதன மூனறு கோணிலும ஹோமகுணடங்களை எடுத்தார. ஹோமத் திலிருந்து தோனறிய ஹோமாக்கினியில அவாகளே மூழ்கச்செய்து கறபழிவை அகற்றினா.

பின்னும், இத்துடன் உங்கள எண்ணம ஈடேற வில்லே; கணவனைக காணபதற்கு திருவாதிரை நோனபு ஒன்று எடுககவேணடுமென்று இயமப, அவர்கள அவ்வாறே அந்நோனபு எடுத்தார்கள. ஆகவே திரு வாதிரை நாள இவ்வூரில ஒரு விசேஷ நாளாகும. அதி லும மார்கழி மாதத்து திருவாதிரை நாளே ஓர் புணணிய நாளெனக் கருதி பறபல இடங்களிலிருந்தும ஆட்கள தெரிசனத்துககு வருவதுணடு.

இத்தீர்த்தம் இப்பொழுது தெப்பக்குளம் என்ற பெயரோடு மத்தியில் அழகியதோர் மண்டபம விளங்கப்பெற்று இவ்வூர் ஆலயத்தின் வடபாகம விளங்குகிறது. இதில் சித்திரை மாதந்தோறும் தெப் பத் திருவிழா என்ற திருவிழா நடைபெறுவதுணடு.

திருவாதிரை நோன்பு முடிந்ததும் நாரதர் தேவி யர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஆசிரமத்தின் அருகா மையில சென றதும் அவர்களை மறைந்திருகக அருளி தான் மட்டும் தபோதனர் தங்கியிருக்கும ஆசிரமம் சென்ருர்.

மூர்த்திகள் முக்தி பெற்றதும் மற்ருேர் மகிழ்வுற்றதும்

தனிமையாகச்சென்ற நாரதர் திடுக்கத்துடனே அனுசூயா தேவி இலலாத தருணம் பார்த்து அத்திரி முனியிடம சென்று கணடார்.

அவனியிலுள்ளோரடையாத அதிர்ஷ்டம் பெற்ற அந்தண முனிவரே! என்னை ஆனநதிப்பித்து ஆதரிக்க அவாவுகிறேன். தாணுவும மாலுவும அயனு மாகி முத்தொழில புரிவோா மனைவிமாாகள முக வாட்டத்துடன் அதோ நிற்கிருர்கள. அவர்களின வாட்டத்தை அகற்றி என் பேரில நினைத்திருக்கும வெகுளியை விரட்டுவீர். அவர்கள் கணவர் மூவரும களிப்போடு அதோ இருக்கும தொட்டிலில் அயர்ந்த நித்திரையில் அமர்ந்து இருக்கின்றனர். மூர்த்திவடிவா யிருக்கும் அவர்களை யசு உருவாக்கி சூரியன் உதிப்ப

தற்குள்ளே தந்து மகிழ்விக்க வேண்டுமென தளர்ந்த உடலுடனும் நடுங்கிய மனத்துடனும் நாரதர் வேண்டினர்.

இந்த வேண்டுகோளுக்கிணங்க அத்திரி முனிவர் உளளே பாாத்து, அன்புககுறைவிடமே அனுசூயே! எனறு அழைத்ததும நாரதர் நவிலாமலே நகர்ந்துவிட்டார்.

ஏனெனில், யான் இவ்வளவு இடர்களை இயற்றி பல்லோர் மனமும பதறும்படிச் செய்தேன். அததுடன அத்திரியின் யாகத்தையும் அழித்தேன். இவ்வித இடுககணகளைச் செய்த என்னைத் தேவியானவள கண்ணுற்றால் யான் படும் பாடு யாதோ? யான் அறியேன். முத்தொழில் புரியும் ஹரன் ஹரியோர்களுக்கே இத் துன்பமானல் எனககு ஏகுவதை எணணவும கூடுமோ? அவர்களது துயரை மாற்ற அவர்களது பத்தினிமாாகள முயன்றுர்கள. எனக்குணடாகும இன்னலைப் போக்க பெணடீரோ பிளளேயோ இலலாத ஏகாந்த வாசியாயிருக்கிறேன். மற்ருே அனபு பூணடு ஆதரிப்பார் என்று நினைத்தால் என் பெயா கேட்ட அளவில மூவுலகத்தாரும், முடிந்தாஞே முனிவன் என்று மொழிவார்களே ஒழிய கனிந்த மனததினராய் காப்பாா இலலை யெனக் கருதியே நாரதர் பதறி ஓடினா.

ஓடியதும், தேவிமார்களிடம் சென்று நடந்த செய்திகளைத் தெரிவித்து மறைந்தார்.

இது இவ்வா றிருக்க, அனுசூயா தேவியானவள் அகமகிழ்ச்சியுடன் அத்திரியின முன்னே தோன்றினள.

பக்கத்திலே பயபக்தியுடன் பணிந்து நிற்கும் தேவியைப் பார்த்து முனிவர், தொட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தைகளை சுயமபிரகாச உருவாகக் கடவாய் என்று வேணட, கணவன சொற்படியே பாததீர்த்த மகிமை யால குழவிகள மூவாகளையும், அவரவா வடிவத்தி லாககினள.

தங்கள கணவரைக் கண்டதும், மகவைப் பெறும் துயர், பெற்றெடுத்தாலகன்றிடும் தனமை போல ஆசை கொணடு தேவிமாாகள மூவரும அண டையில் அமாந்தனா. அதைக கணடதும முனிவா தன பத்தினியுடன் வலம் வந்த வண்ணமாகவே இருந் தாா. இங்ஙனம யாபேரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனா.

முடிவுரை

மூவரும் ஒருங்கே காட்சி கொடுக்கும்படி இந் நகருக்கமைந்த நனமையை எணணியும தாணுமாலே யனைத தளர்வின்றி தினமும் தியானித்தும இககதை யின முடிவுரை கூற முயனறேன.

மூர்த்திகள் மூவரும் தங்கள் பத்தினிமார்க ளுடன் அமாந்திருக்குமபொழுது தமக்குள்ளே ஓர் எண் ணம் கொணடனா. நாம இவ்வளவு காலம் குழந்தை போல கிடந்து அவாகளை சொலலாலும் செயலாலும் செயலற்றவாகளாககினேம். இனி இவர்களுககுண டாகும் துயரம், அருமைக்கோா ஆணமகவினறு நங் நாளில நமனுக்களிததோா நிலையிலும கொடியது என்று எண்ணி, நாம இங்ஙனம போவது தாமமனறு; ஆகவே மூவாகளும் தாஙகள அமசமாகிய சந்திரன், தாததாத் திரேயன, துர்வாஸா நாமங்களையுடைய மூன்று குழங்

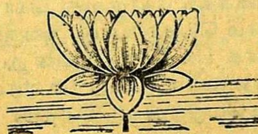
தைகளை முனிவருக்குக் கொடுத்தருளி ஆசீர்வதித்தனர்.

பின்னர் முனிவர் பத்தினியுடனும் குழந்தைகளுடனும சாஷ்டாங்கம பணிந்து, இதுபோன்ற தரிசனம அடியார்கள அடையும நாள எந்நாள என்று வேண்டினா். அதற்கு அவர்கள மார்கழி மாதம அசுபதி நக்ஷத்திரத்தன்று அதிகாலை கருட ரூபமாய் வந்து பார்த்துக்கொள்ளுங்கள என்று ஆசி கூறி அவ் விடம விட்டு அகல எண்ணினா்.

ஆகவே, இவ்வூரில் மார்கழி மாதம் ஐந்தாம் திருவிழா இந்த ஆகமம ஒட்டியே நடக்கிறது.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிப்போரும் கேட்போரும் இன்னலின்றி இன்பருலகம் ஏக இறைவனை இறைஞ்சுகிறேன்.

அன்பின் வாழ்வே இன்ப வாழ்வு

பக்தியின் மாண்பு

பகுதி 2

கௌதமர் சாபமும் தேவேந்திரன் துயரமும்

நம் ஹிந்து புராணங்களில் உலகங்களை மேலுல கம, பூவுலகம, கீழுலகம என்று மூன்று முக்கிய பாகங் களாக வரையறுக்கின்றனர். அதில மேலுலகத்தை இம்பர் உலகம் என்றும் தேவர் உலகம என்றும் வழங் குவதுண்டு. இத் தேவர் உலகத்து மன்னனை தேவேந் திரன என பெருமை பாராட்டிப் புகழ்வர்.

மேலும் இவரைக் கீழ்த்திசைக்கு அதிபன் என்று வரையறுததுக கூறுவாரும உளா. இவர் எவ் விடததுககு அதிபராயிருப்பினும தேவர்களென்றும தேவேந்திரனெனறும புராணஙகளில பல இடங்களி லும புகழ்ந்திருப்பதைக காணலாம. ஆகவே தேவேந் திரன் என்று ஒருவா உணடு என்று நம மூதாதை யோா சொலலுககிணங்க ஒப்புக்கொளள வேண்டிய தாயிருககிறது.

ஒருக்கால் இவர் கௌதம பத்தினியாகிய அகல்யா தேவியிடம ஆசை கொணடாா. மாறருன் பெணடிரை மணககக கோருவது கொடிய பாவங்களி லொனறெென காம வெகுளியால அவருககுத் தெனபட விலலை. இதறகாக பல நாள முயனறும பயன றறன. ஒரு நாள தன எணணம ஈடேற நளளிரவில ஓர் சேவல கோழியின வடிவெடுத்து கௌதமர் ஆசிரமத்தில வந்து கூவினர்.

வைகறைப்பொழுதாயினவென வேதியர் திடுக்கிட்டு ஸ்நானத்துக்காக வெளிச்சென்ருர். உடனே தேவேந்திரன் உளளே புகுந்து அகலியாவை மணந்து கொணடான.

முனிவர் கங்கையை அணுகியதும் அதன் நித்திரையைக கண்டு நேரமாகவிலலையென ஆசிரமத்தை அணுக, இந்திரன் பூனே வடிவமாக புறம செனருன. பூனையை இந்திரன் என்று இருடி ஞானதிருஷ்டியால அறிந்து, உடல் முழுவதும் பெண்குறியாபப் போகக கடவதென கூறியதோடு அகலியா தேவியையும கல லாய் சமையக் கடவாய் எனறு சாபம் செய்தாா.

இதைக் கேட்டு நடுக்கங்கொண்ட தேவி அடி பணிந்து, அடியேன் இவ்வுரு எடுப்பது எங்நாளென்று வடித்த கண்ணீருடனும மடித்த வாயுடனும் வேண்டினள. அதற்கு முனி, அறியாமற் செய்த உன பிழைக்காக ஒரு காலத்தில தசரதபுத்திரராய் அவதாரம் செயயும் ஸ்ரீராமபிரான திருவடிகள தீணடப்பெற்றதும முக்தியடைவாய் என்ருர்.

பின், சாபத்திஞல் வெளிவர வெட்கம்பூண்ட இந்திரன் முனிவரின் பாதத்தில் தணடனிட்டு, சிறியேன் அறியாமற் செய்த பிழை பொறுத்து ஓா ஆறுதல் மொழி தரவேண்டுமென்று இரங்கினன· முனிவரோ மனமிரங்கி, மும்மூர்த்திகளும ஒருங்கே இருககும தருணம சென்று பூஜித்தால் புனித உடமபாவாய் எனறு உகந்த மொழி கூறி அனுப்பினுர்.

இதஞல் தேவபதி ஒருவாறு தேறுதல் அடைந்தாலும், அதுகாறும் நாம வெளிவருவது எங்ஙனம்?

அங்கியப் பெண்டிரை ஆசிப்பதால் வரும் பயன் இதுவோ? அரசராயிருந்தும் தேவபதியாயிருந்தும யாது பயன்? காமத்தால இவ்வித இடுக்கண் பெற றேனே! வதை செய்யாமல விட்டதே நம பாக்கிய மென நினைத்து, தனது அரணமனையின உப்பரிகை யில சென்று உடமபைப் புதைத்து பஞ்சணையில படுத்துககொண்டான்.

இதை அறிந்த நாரதர் இந்திரனிடம் சென்ருர். நாரதரைக கணடதும அடிபணிந்து நடந்ததைக் கூறி அடியேனது அகத்துயரை அகறறித் தரவேண்டு மென்று இரங்கினுர். அதற்கு நாரதர் இசைந்து அங் கிருந்து மறைந்தார்.

நாரதர் கூற்றும் அரசின் வரிசையும்

ஞானகான வனத்தில் வசிக்கும அத்திரிக்கு அருள் கொடுதது மூமமூாததிகள மறைய உன்னுகை யில நாரதருககு தேவேந்திரன் கூறியது ஞாபகத்தில் வர, உடனே அங்கு சென்று அவர்களை அடிபணிந் தாா. வணங்கிய நாரதரைப் பார்த்து யாது விசேஷ மென மும்மூாத்திகள கேட்டனா். அதற்கு நாரதா், தேவரீாகளே! தேவபதி தனக்கு நோ்ந்த சாபத்தால மிக வருந்துகிருன். அவன் பேரில கருணை கூர்ந்து கௌதமா் கூறறுககிணங்க அவனது துனபத்தைதத துடைககவேணடுமென வேணடினுா.

இதனை அருகாமையிலிருந்து கேட்டுக்கொண் டிருந்த அத்திரி முனிவரும கீழ்வருமாறு கூறினுா: யான் ஹிமயமலையில செய்த யாகசாலையில் வைதது அவனைக கணடதும் அளவிலா வருத்தம் கொண்டேன.

அதனால் அவனது துன்பத்தை அகற்றி ஆதரிக்க வேண்டுமென்று நாரதர் சொல்லுக்கு இசைந்து கூறினார்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மூவரும் சம்மதித்து இந்திரனை அழைத்து வருமபடி நாரதரை அனுப்பிவிட்டு பிரஞ்ஞாத தீர்த்தக கரையின் தென் பககத்திலுளள அரச மரத்தடியில அமர்ந்தனா. இவாகள தங்கியது எவ்வாறெனில:

மூலதோ பிரம்மரூபயா மத்தியதோ விஷ்ணுரூபிணே

அக்ர தச் சிவரூபாயா விருக்ஷ ராஜபதே நம:

என்ற தன்மையில் ஆயிருந்தது. இதனாலேதான் இம மரததிற்கு வரிசையும இமமந்திரம ஏறபட்டது. தவிர இதை அசுவஷ்தமரம் மற்ற மூன்று யுகங்களிலும துளசி, வில்வம, சரக்கொன்னை என்ற வடிவாய் முறையே மாறிவிடுகிறது. ஆகவே, இககலியுகத்தில சரக்கொன்னை வடிவில் இமமரம பட்டு நிற்பதை இவ்வூர் ஆலயத்தில் இன்றும கண்டு மகிழலாம. இதற்கு கொன்னையடி என்று இப்போது வழங்குகிறார்கள.

இந்திரன் வருகையும் நந்தி தேவரின் மறுப்பும்

தம் அரசருக்கு நேர்ந்த ஆருத்துயரத்தால் கவலையோடிருககும தேவாகள வீதிகளைக கடந்து சென்ற நாரதர், மனவாட்டத்தோடு மஞ்சத்தில் அமாந்

திருக்கும் மருத்துவானைக் கண்டதும், அவன் அடங்கா வருத்தத்துடன் அவரடி பணிந்து ஆசனத்தில அமர்த்தினுன். உடனே நாரதர், வருத்தம வேண்டாமென நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நவின்று ஞானாரண்யத்துக்கேகும் படி கட்டளையிட்டு அங்கிருந்து அகனுரா். இதுகேட்ட இந்திரன் மிகக மகிழ்ச்சியுடன் ஐராவதமென்ற தன யானையை முன்னே நடத்தி ஆறு குதிரைகளைப் பூட்டியதும், அலங்காரம் அமைககப்பெற்றதுமான பொற்றேரில ஏறி நாற்புறமும படைகள சூழவும, பற்பல வாத்தியங்கள் முழங்கவும் பிரஞ்ஞாத தீர்த்தக் கரையின வடபாகம் வந்து இறங்கினுன.

அங்கே தனது தேரையும் படைகளையும் நிறுத்தி தான் மட்டும ஐராவதத்தோடு பிரஞ்ஞாத தீர்த்தக் கரையில வந்தான். அரசமரத்தண்யையில போகும்போது வழியில நின்ற நந்திதேவா் மறுத்தார். இந்திரன் இரங்கியும இயலவில்லை. நந்திதேவரோ, உன் பெருமையான வருகையால பயனில்லை; குலகுருவின் அருள பெற்ருலன்றி அவர்களைக காணமுடியாது என்று கூறி அவனை அனுப்பிவிட்டார்.

இந்திரன் தேர் முதலியவைகளை தங்க வைத்த இடம் தேரூர் என்ற பெயரோடு வழங்குகின்ற ஓா் ஊர் இதன் வடபாகம் இருககிறது. மேலும அவரை மறுத்த நந்திதேவரைக கோபுர வாயில் பககத்திலே இன்னும காணலாம.

வரை ஏறுவதும் வரம் பெறுவதும்

இந்திரன் நந்திதேவரிடம் எவ்வளவோ கெஞ்சியும் எண்ணம் ஈடேருததால, கீழ்ப்பககம் தோன்றும்

மலையில் சென்று தன் குலகுருவாகிய பிரகஸ்பதியை நினைத்து தவம் செய்தான். தவத்துககாக அமமலையில ஓர் குளமும் குழிததான். தவத்தைக் கெடுகக ஸப்த கன்னியாகள வந்து தம்மால இயனற முயற்சி செய் தனா. அஃது பயனபடவிலலை. முடிவில் தபோநிலையின மஹிமையை அறிந்த பிரகஸ்பதியே இங்கு வந்தனர். மருத்துவான மனம பூரித்து அவா முன அடி பணிந்து நின்ருன்.

உடனே பிரகஸ்பதி இந்திரனைப் பார்த்து இவ் வாறு கூறினா: தேவபதியே! நீ நினைதத காரியம தடை யில்லாமல முடிவுபெற விநாயகரையும நந்திமன்னரை யும் ஒருங்கே பூஜிக்கவேணடும. பிறகு அவாகள தங்கி யிருககும் அரசமரத்தையும் பூஜித்து அமமரத்தின் எதி ராக ஓர் நெய்க கொப்பரையில் நெய் விட்டுக் காய்ச்சி அதில இறங்கி பஞ்சாட்சர மந்திரத்துடன ஆயிரத்தெட்டு தடவை அச்சமின்றி மூழ்கவேணடும. இங்ஙனம நீ செய்வாயாஞல் உனது பக்தியின மாணபைக் கண்டு கடவுள் ஸானனித்தியமாகி உனது உடம்பைப் புனிதமாக்குவாா எனறு கூறி ஆசீர்வதித்து மறைந்தாா.

இங்ஙனம் மருத்துவான் தவம் செய்த மலை மருத்துவாமலை என்ற பெயரோடு இவ்வூரின கீழ்த திசையில் காணலாம். அங்கே தேவேந்திரன் தவம செய்த தேவேந்திரன் பொத்தையும், தேவேந்திரன் சுனையும் உணடு. மருந்து வகைகள பல இமமலையில இருப்பது பற்றி மருந்துவாழ்மலை என மறுபெயர் புனைந்து கூறுவாரும உளர். சித்தாகள் தவமிருக்க வந்ததால சித்தசைலமென்றும் அழைப்பதுணடு.

கோட்டாறும் கொடிய சாபமும்

வரம் பெற்ற வானேந்திரன் வந்து நதியை பூஜிக்க நினைத்தான. ஆனால நதியில ஸ்நானம் செய்து பூஜிப்பதே புண்ணியமெனக கருதி தனது யானையிடம, மலையில சென்று போதுமான ஜலம கொணடுவரக் கட்டளையிட்டான. உடனே யானை வடதிசையை நாடிச் சென்றது. அங்கு மலையை அணுகி இரண்டாகப் பிளந்து உட்பககம இருந்த ஊற்றுநீரை தன் நானகு கோட்டுகளாலும தரணியைக கிழித்து அதன் வழி யாக அமரபதி அமரும ஆரணயத்தில கொணடுவந்து சேர்த்தது.

இதனால் வரண்டிருந்த ஞானகாரண்யம் முழுவ தும் நீரவளம பொருந்தி செழிப்புற்றதால அத்திரி முனிவருக்கும் அடங்கா மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இத் துடன் இந்நதிதீர முழுவதும நஞ்சைப் பயிர்களுக்குத் தகுதியாய் நஞ்சைநாடெனப் பெயர் வழங்கியது. இப் பெயர் வழங்குமபடி யானை கொணர்ந்த இந்நதியை தந்தநதி என்றும, கோட்டாறு என்றும அழைத்து வருகிறார்கள.

இவ்வாறு அரும் முயற்சியால் ஐராவதமானது நதியைக கொணடு வருமபோது அதன ஓர் கொமபு முறிவுபட்டது. இந்த வருத்தத்துடனும களைப்புடனும பிரஞ்ஞாத தீர்த்தத்தின் மேல பக்கம் ஓர் அரசமரத்தடி யில படுத்துககொணடது. சற்று நேரம பொறுத்ததும தன துதிக்கையால அமமரத்தின ஓர் கிளையை ஒடித் தது. இககிளையோ அருகில தவம செய்துகொண டிருந்த வேதவியாசர்மேல பட்டது. உடனே வியாசர் தனககிடர் செய்தவன் கலலாகப் போவதென சாப மிட்டு அங்கிருந்து அகன்றார்.

கோடு+ஆறு=கோட்டாறு. இக்கோட்டாறு பழையாறு என்ற பெயரோடு இதன் அருகாமையில

இருக்கிறது. தவிர கோட்டாறு என்ற ஓர் ஊரும் உண்டு. இது உற்பத்தியாகும் மலையை இரண்டாமவரி மலையெனவும் கூறுகிறார்கள். மேலும் யானைப்பாறை என்ற பெயரோடு யானை வடிவமாகிய ஓர் பாறையும், அதன் பக்கத்தில வேதவியாசநாயகா என்ற ஓர் ஆலயமும் தெப்பக்குளத்தின மேலபக்கம் பார்க்கலாம்.

முனிவர்கள் ஏக்கமும் முன்னூற்று நங்கை தோற்றமும்

இஃது இவ்வாறிருக்க, இந்திரன் தன் யானை கொண்டு வந்த ஜலத்தில ஸ்நானம செய்து நந்தி தேவரையும் விக்னேசுவரரையும ஒருங்கே தியானித்து அவர்களது அன்பைப் பெற்றான. தன் குலகுரு கூறிய வாறு அரசமரத்தை வலம வந்து பூஜித்து அதன எதிராக தான் இறங்கி மூழ்குமபடியான வாப்பு ஒன்று அமைத்து அதில் போதுமான நெய்யிட்டுப் பொங்கவைத்தான்.

பக்தியின் மாண்பால் பரமரை நினைத்து பஞ்சாச்சரம் உச்சரித்து அச்சமின்றி அகம்தாவி ஆயிரத்தெட்டு தடவை மூழ்கினான்.

அந்தோ! பக்தியின் பெருமையை பகரவும் கூடுமோ? இந்திரனுக்கு எள்ளளவேனும உஷ்ணம் தாவவில்லை. ஆனால் தேவர்களும முனிவர்களும வெப்பத்தின வேகால உயிர் போயிறறென ஏங்கி இந்திரன் அமரும இச்சுசீந்திரம வந்து அடங்கா ஆச்சரியம கொண்டனா. கடவுளைத் தியானித்து கவலையின்றி நெய்யில் மூழ்கிக்கொண்டிருக்கும் தேவபதியைக் கண்டதும் இவா் தேவபதியோ என ஏக்கமுற்றார்கள்.

நெய்யில் மூழ்கியும் கடவுள் ஸானித்தியமாகாத தால் அக்கினியை வளாத்தி அதிலும மூழ்கவேண்டு மென அமரபதி எண்ணினன். இதற்கு சாக்ஷிகளாக துாக்காதேவியும, அவ்வமமையாருடன் முக்கியமான முன்னூறு தேவாகளும இருந்தனா்.

இத் துர்க்காதேவியை, முன்னூற்று நங்கை என்ற பெயரோடு இவ்வூா் தெப்பகுளததின வடபக்க மிருககும ஆலயத்தில கண்டு தரிசிககலாம.

சாபமுத்தியும் சுசீந்திரமும்

இத்தருணம் மும்மூர்த்திகளும் இந்திரன் பக்கத் தில் அணுகி, 'அமரலோகத்து அதிபதியே! அன்னிய மாதரை ஆசித்ததால் அடைந்த துன்பத்தை அறிந் தீரா? ஆயினும உன் அன்பான பக்தியால அக மகிழ்ந்து இவண வந்தோம, உன உடமபு புனிதமாகக் கடவாய்' என்று கூறி அவனது பூஜையை என்றும அடைய விருமபுகிறேமெனறு சொலலி அவ்விடம இருந்து மறைந்தார்கள.

இவாகள கூற்றுக்கிணங்க இந்திரன் இச் சுசீந் திரத்தில மும்மூர்த்திகளும அடங்கிய ஓர் ஜோதி ரூப பாகிய சிவலிங்கம பிரதிஷ்டித்து இன்னும இவ்வாலயத் தில பூஜை செய்து வருகிறா.

இதனல ஆலயத்தில் அர்த்தசாமபூஜை இல்லே. மேலும இந்த சிவலிங்கத்துக்கு நாளதோறும் நடத்தும அபிஷேகத்தில சற்றேனும நமக்குக் காணமுடியாது. அத்தீர்த்தம பாய்வதறகுரிய கோமுகியும இங்கிலலே. அர்த்தசாமபூஜை அமராபதிககானதால இனறு மாலே பூஜை செய்தவா மறுநாள காலேயில நடை திறககக கூடாது. ஆகவே ஆலயத்தில் பூஜை செய்வதற்கு இருவா அமைந்திருக்கினறனா.

காலையில் நடை திறக்கும்போது அகம்கண்டது புறங்கூறேன என்ற வாக்குறுதி செய்தே வாயில திறக்கவேண்டும். இவர்கள சுசுபுரம், பெருமனம, இருஞாலககோடு என்ற பெருமை பொருந்திய மடங் களிலுள்ள மறையவர்களாகும.

இங்ஙனம் இந்திரனது உடம்பு பக்தியால் புனித மானது இவ்விடத்தே ஆகும. ஆகவே இதற்கு சுசீந் திரம் எனப் பெயர் வழங்கியது.

சுசி + இந்திரன் = இந்திரன் சாபம் நீங்கி சுசி யான இடம. இவருடைய பிரதிஷ்டையை மூலஸ்தா னம என்று இப்போதும இயமபுகிறார்கள. மேலும அவர் நந்தியையும விகனேசுவரரையும ஒருங்கே ஸ்தா னித்ததால ஆலயத்தில இந்திர விநாயகர் என்ற ஓர் விநாயகர் கோவிலும, அவர் முன நந்திதேவரையும பார்க்கலாம்.

இந்திரன் நெய்யில் மூழ்கி புனிதமாகிய இவ்வூர் ஆலயத்தில், தீங்கு செய்தோர் நெய் முககவேண்டும என்ற ஓர் வழக்கம வெகுகாலமாக நடந்து வருகிறது. அஃது A. D. 1839 முதல 1849 வரையில 10 வருஷ காலம பக்தியுடன ஆண்டு வஞ்சி நாட்டை வளம பெறச் செய்து சுகபதம அடைந்த சுவாதித்திருநாள ராமவர்ம மன்னரின அரிய மனத்துக்கிணங்க அழிந்து விட்டது.

இவ்விதம் பேர்போன இவ்வாலயத்தில் பக்தி வைப்போர் இகத்தில இன்பம அடைந்து முகதியடை வர் என்பது திணணம.

பக்தியின் மாண்பே பாரதர் மாண்பு

முற்றிற்று

பொது.

பல்வகை மரங்களால நிறைந்த இக்கானகம் வழியே நடந்து செலலும ஓா ஆயா மகளிா ககு மூங்கில எப்போதும இடாியறறியே வந்தது. இதனுல அவள கொண்டுபோகும தயிா, பால முதலியன அமைந்த மணபாணடங்கள உடைவுபட்டே வந்தன. நாள தோறும நடைபெறும இத்துனபததை அகறற ஒரு நாள அவள தன கணவனேடு முறையிட்டாள். இதை கேளவியுறற அவள கணவன தன தோழாகளோடு இவண வநது இந்த மூங்கிலை முறிகக அதிலிருந்து இரத்தம் பெருகிவிட்டது. இதனுல அவாகள ஆச்சரிய முறறு ஜோதிலிங்கமேயென உணாந்து ஆனந்தம அடைந்தனா. இதுமுதல இவ்வூரில ஆலயம ஏறபட்ட தென்று கூறுகிருாகள.

ஆலயத்தில கடவுள ரூபத்திலும், அரூபத்திலும், ரூபாரூபததிலும அமைககலாமென்பது முறறு முணாந்த முனிவா கொளகை. இதை மேறகோளாக வைத்து இவ்வாலயததைப் பார்ப்போமாஞல இந்திரன் சபை அல்லது சிததிரை சபையில அரூபததிலும், தேவேந்திரன் பிரதிஷ்டித்த மூலஸ்தானத்திலும, கொனனையடியிலும, அததிாி முனிவா பிரதிஷ்டித்த கைலாசததிலும ஜோதிலிங்கமானது ரூபாரூபத்திலும இலங்குகிறது.

மேலும், பாணடி நாட்டைப் பெருமையுடன் அரசாட்சி செயதுவந்த திருமலைநாயககரது திருவருளால அமையப்பெறற திருமாலும, நாஞ்சிககுறவனது நன் முயறசியாலாககப்பெறற முருககடவுளும, இராமா, வீரபுததிரா, ஹரிஹரபுததிரா முதலிய ஏனைய பிரதிஷ்டைகளும ரூபததிலேயே அமையப்பெறறனவாகும.

தவிர, ஆன்ற பக்தியோடு ஆலயத்தில் வருபவளும், வேளாள மரபில உதித்தவளும, அறம் வளர்த்

தாள் என்னும் பெயரினை உடையவளுமான ஓர் பெண் மணியை கடவுள விருமபிக கேட்டதும இவ்வாலயத்தி லேயே என்றுல வேளாளாகளுககும இவவாலயத்திற கும உளள சமபந்தத்தைச் சாறறவேணடுவதிலலே.

இதனுலேயே இவர்கள 'அறம்வளர்த்தம்மன்' என்ற பெயரினையுடைய ஓர் ரூபபிமபம பிரதிஷ்டித்து மாசி மாதந்தோறும திருமன றல நடத்தி வருகிருாகள. இத்தருணம தேரூர், இரவிபுதூா என்னும ஊர்களி லிருக்கும அககுடுமபத்தார்கள குதூகலததுடன அம்ம னுக்கு பட்டு, படுக்கை முதலியன கொணடுவருவது பாா்ககவேணடியதோா் காட்சியாகும்.

இத்தன்மை வாய்ந்த இதன் பெருமையைக் கேளவியுற்ற பெரியாா் ஒருவர் இவண் வந்து மிகுந்த திரவியம் செலவு செய்து நனனிலையில ஆககியதுணடு. அவரே தெற்கு மணடபத்து போற்றி எனனும தயாள சீலர் ஆவர். பல மண்டபங்களும் மறறும செய்ததோடு முன்பக்கம் ஓர் அழகிய சிறு மணடபமும கடடினா. ஆகவே அவரது உருவம வாயிலில விளஙகுகிறது.

இத்துடன் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தார்க ளும், சோழ அரசர்களும, பறபல பெருந்தகையாகளும தங்கள தங்கள பகதியை நிலைநாட்டியிருககிருாகள என்பது இங்கேயுளள கலவெட்டுகள சானருகும.

இதில மிகுந்த பக்திபூண்டொழுகியவா பிரமமஸ்ரீ வட்டப்பளளி ஸ்தானிகர் ஆதலால அவாகளே இவ வாலயத்திறகு பொறுப்புடையவா. அதோடு ஆலயத தில நடைபெறும சில சடஙகுகளுககு தெறகுமணட பம் போற்றி அவாகளுக்கும பொறுப்புணடுவெனப் புகழவேணடியதிலலே. இங்கேயுளள மணடபங்களி னுடையவும பதுமைகளுடையவும சிததிர வேலைகளேக் கவனிக்குங்கால பாராதுயாகளாகிய நமமவாகளுககு ஓர் பெருமையை அளிககும எனபதறகு சறறேனும ஐயமிலலை. இங்ஙனம் நமமவர்களுககு பொறுமையும

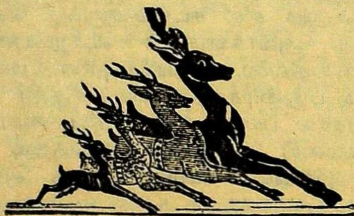
பக்தியையும் அளிக்கும் இவ்வாலயத்தில் பஞ்சபாண்ட வர்களில் ஒருவரும, கண்ணபிரானின் அன்புக்குற வுடையோருமம ஆகிய அர்ஜுனபிரான் வந்து ஓர் பதக்கம காணிக்கையாக வைத்தார் என்றும, பரசு ராமர் தன் பாவத்தைத் தீர்த்தார் என்றும கழறுவது ஓர் பெருமையன்று.

நாட்டார்களாலும யோகக்காரர்களாலும் மற்றும் பொறுப்புடன போற்றப்பட்டு வந்த இந்த ஆலயத்தை, சேர பரம்பரையில தோனறியவளும், சீர்மை யாகிய குணங்கள அமைந்தவளுமாகிய 'ராணி லக்ஷிமி பாய்' என்ற அரச உத்தமி தமது ஆளுகையில அமர்த் திககொண்டார.

தற்போது அப் பரம்பரையில் அவதரித்தவரும், பஞ்சமெனபதை பறக்கச்செய்து வஞ்சிகோர் அணி கலனுய் விளங்குபவரும, முடிதரித்த மூவேந்தர்களிலும பெருமை பெற்ற சேர மன்னர்களில சிறப்புற்றவரு மாகிய ஸ்ரீ சிததிரை மன்னரின் நற்சிந்தைக்கிணங்க நலம் பெற்று இலங்குகிறது.

சித்திரை இத்தரை நீடூழி வாழ்க!

முற்றிற்று

கன்னியாகுமரி.

யான் சுசீந்திர ஸ்தல மகிமை எழுதி முடித்ததும் சில பெரியோர்கள, கன்னியாகுமரியின் ஸ்தல மகிமையை இத்துடன் கூறவேண்டுமென விரும்ப, அதை யிட்டும சுருககமாக அங்குளள பெரியோர்களுடன் இருந்து கிடைத்த அறிவால கூறிக்கொளகிறேன்.

முற்காலத்தில் முகாஸுரன, வஜ்ஸுரன என்ற இருவாகள இமபர்களே பலவாறு இடுக்கண் இயற்றி வந்தனா. இதைப் பொறுககமுடியாத தேவர்கள பல போகளிடத்தும தாங்கள குறைகளைக் கூறியும் பய னற்றமையால காசி விசுவநாதரை அடைககலமாக அடைந்தனர்.

விசுவநாதர் இவர்களுடைய இன்னலேப் போக்கி இன்பம் அடைவிகக, தனது சத்தியாகிய காளியை கலகத்தா என்று கூறும் காளி கட்டத்திலும், அமச மாகிய பகவதியை கனனிகை உருவாக தெக்கண மாகிய இவ்விடத்திலும அனுப்பிவிட்டார். இங்ஙனம மகேஸ்வரி கனனிகையாகித் தங்கிய ஸ்தலமே **கன்னியாகுமரியாகும்.**

இன்னும அங்கு நடைபெறும், புரட்டாசி மாதம் நவராத்திரியன்று அம்பாள உச்சைசிரவஸ் எனனும அமராபதியினது அசுவத்தில அமாந்து அமாககளம அடைவதை **"அம்பு சாத்தல்"** எனறு அழைத்து ஓா விழாவை நடத்துவதுணடு.

இத்தேவியின் திவ்விய அழகைக் கண்டு திரு மூர்த்தியானவா மணம செய்ய மனதில நாடி இக் கன னியாகுமரிககு வந்தனர். இதை அறிந்து தேவாகளும முனிவர்களும இங்கு வந்து கூடினார்கள். இவர்கள யாபேரும களிப்புடன் அமர்ந்த இடம் கன்னியமபல மாகும. அககூட்டததில் வைத்து மும்மூாத்தியானவர் தம கருத்தை வெளியிட, ஏனேயோா அதறகு ஒருவாறு ஒப்புககொணடாாகள.

ஏனெனில் கன்னிகாதேவிக்கு கல்யாணம் நடக்கு மாயின் சகதி குறைந்து அசுரர்களை அழிக்கமுடியாதே என்ற வருத்தமானது தேவாகளுககு இருப்பினும திரு மூர்த்திகளது திருவாககைத் தட்டுவது தவறென நினைத்தே ஒருவாறு ஒப்புககொண்டார்கள்.

இது இவ்வாறிருகக, திரிகாலஞானியாகிய நாரதர் இவண வந்துற்றார். அவரிடம் அமராகள நடந்த நிகழ்ச் சியைக் கூற, அவா மன்றல நடவாமலிருக்குமபொருட்டு திருமூர்த்திகளிடம பகவதியமமனைப் பாணிக் கிரணம் புரிய கணகளிலலா தேங்காயும், காமபிலலா மாங்காயும, நரமபிலலா வெற்றிலையும, கணுவிலலாக் கருமபும, இதழ் இலலா புஷ்பமும கொணடுவரவேணடு மென்று கூறினா. இதறகு திருமூர்த்தி உடனபட்ட உளளத்துடையவராய் அங்கிருந்து அகன்றார்.

தேவர்களோ, கலயாணத்துககுரிய உணவு முத லியவைகளை இக கனனியாகுமரியில தயாரித்தனர்.

முமமூர்த்தியோ தனது சகதியின ஸானித்தியத் தால் நாரதா கூறிய ஐவகைப்பொருளையும எடுத்து நள ளிரவில இச் சுசீந்திரததிலிருநது ஒரு நாழிகை தூரம சென றதும, நாரதர் திடுககிட்டு சேவற்கோழியாக வந்து கூவினா. கோழியின குரலைக் கேட்டதும் திரு மூாத்திகள, வைகறைப் பொழுதாயின; இனி போவது வழுககு என நினைத்து திருமபிவிட்டாா.

இங்ஙனம திருமபிய இடம ஒரு பாறையில வைத் தானதால அப்பாறையை வழுககுப்பாறையென வழங்கி வருகிறாகள. இஃது சுசீநதிரத்தில நின்றும் ஒரு மைல கிழககாக இருககிறது. இதில கோழியின கால தடமும, திருமூாத்தியின திருவடியும் தெனபடு கிறது. கனனியாகுமரி சுசீந்திரத்தின கிழககு திசையி லுளள கடலோரத்தில இருககிறது.

மணககோலம அடைந்த தேவியானவள் வெகு நேரமாகக காத்திருந்தும் தேவனைக காணுமையால சாதம முதலியவைகளை மணணுகவும் மணலாகவும

மாறும்படி செய்தாள். ஆகவே இப்போதும் இங்கேயுள்ள கடற்கரையிலுள்ள மணல முழு அரிசி, நொறுங்கிய அரிசி, தவிடு என்ற ரூபத்தில அமர்ந்திருப்பதைக கண்டு மகிழலாம்,

மேலும் சக்கரம், சாவித்திரி, காயத்திரி, கலைவாணி, கணபதி, கன்னிகை, தரணி, பிதிர், பிரமம, சிலை என்ற பதினெரு வகை தீர்த்தங்களால இப்பாரத நாட்டின் தென பாகமாகிய இககனனியாகுமரி புகழால விளங்குகிறது.

காசிக்கு போகிற பக்தர்களுககு கதி கிடைக்க வேணடுமாயின இக கன்னியாகுமரியில வரவேண்டுமென நம புராணம் முறையிடுகிறது. இதன் உணமையை ஆராய்வோமாஞல், காசியிலுள்ள விசுவநாதரை வணங்கியவர் அவரது அமசமாகிய தேவியையும வணஙகவேணடுமென்பதாகும். இதை அறிந்தே பகதர்கள பலர் இந்த தலத்தை நாடி நாளதோறும வருகிருர்கள.

இத்துடன் எனது நுண்ணிய கருத்தை குமரியின் அருளால உங்கள முனனிலையில கூறி முடித்துக கொளகிறேன்.

பல்லவி: *த்ரிபுர ஸுந்தரி ஜகத் ஸாவேரி—ஆதி*
அமபிகே பகவதீ உன
தெர்சனம் கண்டு மகிழ்ந்தேன்

அனுபல்லவி: *பரமே பர வெளியே*
பரிபூரண ஒளியே
ஸுரமுனி ஸேவித
ஸுந்தீர ஹரப்ரியே

சரணம்: *செறுத்த பிடியிடையில்*
வெளுத்த வஸ்த்ரம் தரித்து
சிற்றுடை தன்னில் செறு
பாடகம் தண்டை தரித்து

திருத்த மனமிரங்கும்
இவளை ஒளிபொருந்தி
சின்னம் சிறியதாம்
செண்பவிழ பன்னிகத்தாள்

முடுகுசந்தம்: பருத்த கொங்கையின் மீதில்
பதக்க முருண்டசைய
பளபள நகை பவுன் மாலையுடனசைய
திருத்தமான மூக்குத்தி
ஜகமெங்கும் ஒளிவீச
தேவி என்னுடன் கூடி
எதிர்த்து நின்றுரை பேச
கடற்கரை யோரத்தில்
கன்னி வடிவு கொண்டு
கையில் மாலையை வைத்து
கருணை விலாசம் கொண்டு
திடமுடன் பூசை செய்ய
தேவேந்திரனுமுண்டு
செய்யவே உந்தனருள்
திவ்விய அமுதமுண்டு

முடுகுசந்தம்: மடமடன் றலைகளும்
சமுத்திரம் பிரகாசிக்க
மதி முகத்தில் கஸ்தூரி
திலகம் பிரகாசிக்க
தடதடன் றுமிய
வாத்தியங்கள் வாசிக்க
சகல முனிவர்களும்
பாதத்தை பூஜிக்க.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக!

முற்றிற்று.

நாகராஜா பிறஸ், வடசேரி, நாகர்கோவில்.

நாகராஜா பிறஸ், வடசேரி, நாகர்கோவில்.